

простия контрапункт, той прекъсва занятията, и за това полифония начинане на писане му остава чужд. Първата му опера — „La cambiale di matrimonio“, е била дадена във Венеция 1810, последвана от още

Джоакино Росини

четири, без особенъ успѣхъ. Първиятъ значителенъ успѣхъ отбелязва съ операта „La pietra di paragone“, писана за Миланската „Скала“, а съ „Танкредъ“ започва истинската му слава. Следъ даването ѝ във Венеция презъ 1812, Р. ималъ вече име на голѣмъ оперенъ компонистъ. Прелестта на мелодиятъ, блѣскаво написанитѣ партии, и ефектната инструментация сж извикали у слушателитѣ италианци пълненъ възторгъ. Следъ „Танкредъ“, последватъ „Италианката въ Алжиръ“ и „Елизабета“. 1816 написва своя шедевъръ „Севилския бръснарь“, довършена въ течение само на две седмици. При първото представление това велико творение е почти пропаднало, защото публиката се отнесла съ предубеждението, че следъ Паизиело никой не може тъй сполучливо да пише опера върху този текстъ; но при второто представление вече публиката е била въ бѣсенъ възторгъ. 1815—23 е билъ опе-

ренъ компонистъ на известния оперенъ импресарио Барбая, който е умѣялъ да използува таланта на Р. отлично. 1817 се явява „Отело“ и още една цѣла редица опери за разни италиански градове, отъ които най-значителна е „Семирамида“, писана за Венеция. Следъ като посещава Виена, дето съ „Семирамида“ е ималъ шуменъ успѣхъ, 1823 Р. отива въ Лондонъ, дето спечелва голѣма слава и много пари, а есенъта, сжщата година — въ Парижъ. Тамъ се установява на продължително мѣстожителство, поема ръководството на Италианската опера и, за да го задържатъ продължително въ Парижъ, го назначаватъ на синекуерна длъжностъ — „главенъ инспекторъ по пѣнието въ Франция“ — която длъжностъ изгубва при избухването на юлската революция. Парижъ, обаче, подействува на Р. така, че той се вдълбочава въ творчество. Получава усѣтъ за драматичното. Тази промѣна, настъпила въ Р., извиква преработването на нѣкои стари опери („Моаметъ“, „Мойсей“), и създаването на втория неговъ шедевъръ „Вилхелмъ Телъ“. Той, обаче, означава и края на неговото творчество, защото отъ 1830 до смъртъ си, цѣли 38 години той не написва нѣщо по-значително, освенъ — „Стабать матеръ“, една меса и нѣкои дребни вокални творби. Следъ 1830 той живѣе промѣнливо, ту въ Болоня, ту въ Флоренция, а отъ 1853 наново въ Парижъ. Значението на Р. е въ неговитѣ 2 опери: „Севилскиятъ“ и „Телъ“. Първата, съ своитѣ неувѣхващъ комизъмъ, духовита шеговитостъ, необикновена мелодическа красота — като последенъ образецъ на старата италианска opera buffa, а втората — съ майсторската характеристика и звукова красота, при една необикновена простота — като образецъ на стара революционна опера. Писалъ най-значителнитѣ си творения за примадони и знаменити пѣвци, Р. подтиква напредъ техниката на гласовото изкуство, която при неговитѣ опери трѣбва да бѣде съвършена. Освенъ опери (около 40), Р. е писалъ и десетъ драматически кантати, арии, канцонети, „Пѣсенъ на титанитѣ“ — за 4 баса и оркестъръ, „Химнъ на Пий IX“, упражнения за пѣние